

Karl Ove Knausgård

ÁLMOK

Harcom 5.

Fordította
PATAT BENECÉ

A fordítás az alábbi kiadásból készült
Karl Ove Knausgård: *Min Kamp. 5.*
Forlaget Oktober as Oslo, 2010

A könyv fordítását anyagilag támogatta a NORLA

Copyright © 2010, Karl Ove Knausgaard & Forlaget
Oktober as, Oslo
All rights reserved
Hungarian translation © Patat Bence, 2020

Két héttel később elkövettem egy hülyeséget. Yngve a Garage-ba készült egy koncertre, felhívott, és mondta, hogy menjek én is, igent mondtam, megkérdezem Tonjét is, hogy akar-e jönni, oké?

Oké. Kéz a kézben mentünk oda, fizettünk, nyomtak egy-egy pecsétet a kezünkre, és lementünk a pincébe, Yngve már ott várt. Mindhármunknak vettem egy-egy korsó sört, leültünk Yngve asztalához, kissé tétován beszélgettünk, ők nem ismerték egymást, nekem pedig valamiért nem volt sok mondanivalóm.

A zenekar elkezdett játszani, előrementünk, és figyeltük őket, Yngve és Tonje beszélgetett, Yngve odahajolt a füléhez, és mondott neki valamit, mire Tonje bólintott, és felnézett rá, először örültem, hiszen ők voltak a két legfontosabb ember az életemben, aztán elmentem, és vettem még egy sört mindenkinek, kezdtem becsipni, megszorítottam Tonje kezét, mire ő is az enyémet, de nem volt igazán jelen, nem egészen úgy viselkedett, mint addig, és valami megfordult bennem, egyre jobban lelombozódtam, újabb söröket vettem, és amikor visszaültünk a helyünkre, nem bírtam megszólalni, minden öröm elszállt belőlem, csak ittam, és bámultam a levegőbe, visszamosolyogtam Tonjéra, amikor rám mosolygott, ő nem vette észre, hogy bármi megváltozott volna, mivel Yngve vidám volt, és

járt a szája, ahogy Tonje is vidámnak és beszédesnek tűnt, egyik témáról a másikra ugráltak, élvezték egymás társaságát.

Élvezték egymás társaságát. És miért ne tették volna? Yngve Yngve volt, elragadó, vicces, tapasztalt, nálam minden tekintetben jobb pasi.

Tonje nevetett a viccein. Yngve is az övéin.

Mi történik itt?

Elnehezültem, alig bírtam megmozdulni, teljes sötétség szállt belém. Valahányszor összenéztek, szúrást éreztem.

Yngve jobb nálam. Erre most már Tonje is rájött. Miért kellenék neki, ha őt is megkaphatja?

Yngve felállt, hogy kimenjen a mosdóba.

– Mi a baj, Karl Ove? – kérdezte Tonje.

– Semmi – feleltem. – Csak elbambultam. Sok minden történt az elmúlt napokban.

– Az igaz – helyeselt. – Nagyon jól érzem magam. Kedves bátyád van.

– Örülök – válaszoltam.

De ezzel nem ért véget, csak folytatódott, csevegtek tovább, mintha nem is léteznék, én pedig csak ittam, és egyre jobban kétségbeestem. Végül már arra gondoltam, hogy leszarom ezt az egész kibaszott mindenséget. A picsába ezzel a kibaszott kurva szarral.

Felálltam, és kimentem a mosdóba. Homlokomat a falnak támasztottam. Megláttam egy összetört söröspoharat a padlón. Lehajoltam, kezembe vettem egy üvegszilánkot, a tükörbe néztem. Végighúztam az üvegdarabot az arcomon. Vörös csík jelent meg, egy kis vér szivárgott ki a szélén. Letöröltem, nem jött több. Aztán az arcom másik oldalán is végighúztam az üvegdarabot, ezúttal olyan erősen, ahogy csak bírtam. Papírral letöröltem a vért, a vécébe dobtam, lehúztam, a szilánkot a padlón lévő szemetes mögé tettem, kimentem, és visszaültem melléjük az asztalhoz.

Őrült módon úgy éreztem, mintha új erőre kaptam volna attól, amit tettem. Söröket rendeltem magunknak, Tonje megfogta a kezemet, és a combjához szorította, miközben Yngvével beszélt, talán megsejtette, mi jár a fejemben, és vigasztalni próbált. Elkaptam a kezem, egy hajtásra megittam a sör felét, egyszer csak visszakí-

vánkoztam a vécére, hirtelen csak oda akartam menni, felálltam, és visszamentem, becsuktam magam mögött az ajtót, elővettem az üvegdarabot, és két hosszú vágást ejtettem az előzők mellett, egyet meg az államon, ahol puhább volt a bőr, és jobban is fájt. Letöröltem a vért, jött még egy kevés, megmostam az arcomat hideg vízzel, megtörölköztem, és visszamentem hozzájuk.

Rájuk mosolyogtam, és elmondtam, mennyire örülök, hogy a jelek szerint kedvelik egymást. Mindhárman koccintottunk.

– Mi van az arcodon? – kérdezte Yngve. – Megvágta magát reggel borotválkozás közben?

– Igen, olyasmi – feleltem.

Sötét volt a helyiségben, hemzsegték az emberek, és Tonje meg Yngve is ivott, és egymással foglalkoztak, így egyikük sem vette észre, mit művelek, azt az egy alkalmat leszámítva, amikor Yngve szóvá is tette. De ahhoz nem volt elég fantáziája, hogy feltételezze, hogy szándékosan vágta meg magát. Az este hátralévő részében hideg fejjel és módszeresen folytattam, arcom újabb és újabb részeit borították vágások, amelyek egyre jobban égtek, végül, amikor ott iszogattam mellettük, már annyira fájt, hogy ordítani tudtam volna, ha közben egyúttal nem élveztem is volna. Öröm rejtett a fájdalomban, a gondolatban, hogy elviselem, hogy mindent, mindent, mindent kibírok.

– Nem megyünk át az Operába, mielőtt bezárnak? – vetette fel Yngve.

– Jó ötlet – felelte Tonje. Én már fel is álltam, felvettem a kabátomat, a nyakamra tekertem a sálát, ügyelve rá, hogy az arcom alsó részét eltakarja, a homlokomba húztam a sapkát, és előttük mentem fel a lépcsőn a Nygårdsgatenre. A hideg és kellemes levegő menet közben szinte marta a sebeimet. Annyira részeg voltam, amennyire csak részegnek lehet lenni, de a lépteim biztosak voltak, a hangom pedig, ha éppen mondtam valamit, úgy csengett, mint máskor.

A fejemben kongó üresség. Leszámítva a diadalittas gondolatot, hogy mit csináltam.

Tonje megfogta a kezemet, Yngve a fejét lehajtva lépkedett, ahogy szokott.

Az Opera előtt sor állt, beálltunk a végére.

Tonje rám nézett.

Felsikoltott.

– Mi történt? Mi történt? TE VÉRZEL!

Átmentem az utca túloldalára.

– Mit csináltál, Karl Ove? – kérdezte Yngve, aki utánam jött.

– Nem csináltam semmit – válaszoltam. – Csak egy kicsit megvágtam magam.

Tonje is utánunk jött.

Sírt, teljesen hisztérikus lett.

– Mit műveltél? – kérdezte. – Mit műveltél?

Elindultam lefelé a domboldalon. Yngve utánam.

– Hazamegyek – közöltem. – Vigyázz helyettem Tonjéra.

– Biztos? Nem találsz ki újabb hülyeséget?

– A picsába már, menj, és hagyj békén. Vigyázz rá.

Megállt, én mentem tovább, meg sem fordulva, fel a dombon a Tabernaklet-nél, majd befordultam a Skottegatenbe, végig a házig, ahol laktam. Bementem, ruhástul lefeküdtem az ágyra, és vártam, hogy Tonje becsöngessen, nyilván utánam jön, biztosan, ott fogja hagyni Yngvét és idejön hozzám, becsönget, mindenképp így lesz, füleltem, de nem hallottam semmit, aztán belealudtam.

Már alvás közben tudtam, hogy nem szabad felébrednem, hogy valami rettenetes vár rám, és sokáig sikerült is ott maradnom, a közvetlenül a tudat alatti zónában, míg végül az álom forrása kiapadt, és már nem lehetett tovább ott időzni.

Sajgott az arcom, felültem, azonnal minden visszajött, ami történt. Arra gondoltam, hogy most véget kell vetnem az életemnek.

Sokszor megfordult a fejemben, de csak játékból, tudtam, hogy soha semmilyen körülmények között nem fogom megtenni, ahogy most sem.

Mégis olyan fájdalmat éreztem, hogy egyedül ez a gondolat tudta enyhíteni.

A párnám véres lett. Kimentem az előszobába, leakasztottam egy CD-t az egyik szögről, és megnéztem benne az arcomat.

Elcsúfítottam. Úgy néztem ki, mint valami szörnyeteg.

Ha megmaradnak a hegek, örökre ilyen maradok.

Lezuhanyoztam. Lefeküdtem az ágyra. Próbáltam elképzelni, milyen lehetett ez Tonjénak. Hogy vajon mi jár most a fejében. Hogy vajon köztünk most mindennek vége, vagy sem.

Erre nem számított, amikor összejött velem.

Felültem, és lehajtottam a fejem.

Édes Istenem, mondtam. Add, hogy rendbe jöjjön.

Kimentem a konyhába, lenéztem a hátsó udvarra.

Muszáj találkoznom vele.

De talán nem ma.

Talán jobb, ha ma nem megyek a közelébe.

Úgy terveztük, hogy este Yngvével és Toréval játszunk a felszá-
molt gyárban lévő helyiségben. Néhány órával korábban átmen-
tem Yngvéhez.

– Borzalmasan nézel ki – mondta, amikor meglátott. – Miért csi-
náltad?

– Nem tudom. Csak úgy. Kicsit részeg voltam. Bejöhetek?

– Persze.

Leültünk a nappaliban. Nem néztem a szemébe, lesütöttem a sze-
mem, mint egy kutya.

– Mire gondoltál közben? – kérdezte. – Tonjéra legalábbis nem
nagyon.

– Mi lett vele? – kérdeztem. – Mi történt?

– Hazakísértem.

– Mit mondott?

– Hogy mit mondott? Semmit. Egész úton zokogott. Illetve
mégis: azt mondta, hogy nem ért semmit. Azt mondta, mennyire
boldogok voltatok. És hogy azt hitte, te is boldog voltál.

– Az is voltam.

– Hát, tudod, nem úgy tűnt.

– Értem.

Csend támadt.

– Abba kell hagynod az ivást. Többé nem ihatsz.

– Ez igaz.

Újabb szünet.

– Szerinted most el fog hagyni?

– Honnan tudjam? Ezt csak egyféleképpen derítheted ki. El kell menned hozzá.

– Most nem. Nem bírok.

– Pedig muszáj.

– Eljönnél velem? Úgy értem, nem fel hozzá, csak odáig? Nem akarok egyedül lenni.

– Jó. Úgyis járnom kellene egyet.

Amint kiléptünk az ajtón, Yngve más, hétköznapi dolgokról kezdett beszélni. Én egy szót sem szoltam, de örültem, hogy szövegel, segített. Megkértem, hogy várjon velem, ha Tonje nem lenne otthon. Becsöngettem, felnéztem, nem történt semmi, visszamentem Yngvéhez. Elsétáltunk az éjjel-nappal nyitva tartó kávézóba, ahová a műszakban dolgozók, a kamion- és taxisofőrök járnak, ott minimális volt az esélye, hogy ismerősökbe botlunk. Amikor sötétedni kezdett, elmentünk a gitárjáért, aztán elindultunk a Toréval megbeszélt találkozóra.

Tore falféhezen meredt rám.

– Te meg mit csináltál? – kérdezte. El kellett kapnom a tekintetemet, elsírta magát.

– Rosszabbul néz ki, mint amilyen – mondtam. – Nem mély. Csak pár karcolás.

– Karl Ove, bazmeg – felelte.

– Gyertek, menjünk, és játsszunk egy kicsit – javasoltam.

Egy órát töltöttünk a jéghideg helyiségben, mindannyian sapkában, sálban és vastag kabátban, szánkból felhőként gomolygott a pára, aztán távoztunk.

Yngve haza készült, Toréval még beszélgettünk az utcasarkon. Elmondta, hogy egy közeli ismerőse egyszer megpróbálta megölni magát. Elment az erdőbe, és mellbe lőtte magát egy puskával. Megtalálták, és életben maradt.

– Erről nem tudtam – mondtam.

– Nem hát, honnan tudhattál volna róla? – felelte. – De ilyesmi eszedbe se jusson.

– De semmi ilyesmi nem történt, Tore, távolról sem. Csak berúgtam, és jó ötletnek találtam.

- Hát, nem volt az.
- Nem, így utólag már én is látom.
Nevettünk, aztán elindultunk. A Grieghallen sarkánál elváltunk, ő a dombokon baktatott hazafelé, én pedig Tonjéhez mentem.
Ezúttal kinyitotta az ablakot. De nem jött le, mint addig minden alkalommal, ehelyett ledobta a kulcsot az utcára. Kinyitottam az ajtót, és felmentem. Éppen vendégei voltak. A legjobb barátnője a fiújával.
Megálltam az ajtóban.
– Bocsánat – mondtam. – Borzalmasan nézek ki. Berúgtam, és összekaszaboltam az arcomat.
Tonje nem is nézett rám.
– Már éppen indultunk – szólalt meg a barátnő fiúja.
Felálltak, felvették a kabátjukat, elkészöntek és távoztak.
– Nagyon sajnálom, ami történt – mondtam. – Meg tudsz nekem bocsátani?
– Igen – felelte. – De nem tudom, együtt maradhatok-e veled.
Nem tudom, hogy akarom-e.
– Értem – feleltem. – Megértem.
– Korábban is csináltál ilyesmit?
– Nem. Soha. És soha többé nem is fogok.
– És miért tetted?
– Nem tudom. Fogalmam sincs. Csak úgy.
Leültem a fotelba, felnéztem rá, ő kinézett az ablakon.
– Persze hogy együtt akarok lenni veled – mondta, és megfordult. Könnyek csorogtak az arcán.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomtatta és kötötte
a Central Dabasi Nyomda Zrt., 2020-ban
Felelős vezető Balizs Attila vezérigazgató

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kontrollszerkesztő Szöllősi Adrienne
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8926
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3996 0
össz. ISBN 978 963 14 3292 3